

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg synes, at den praksis er bekymrende, som regeringen lægger op til omkring folkeafstemninger med en meget konservativ tolkning af, hvornår der skal være folkeafstemninger om EU.

EU er ikke en lille ubetydelig størrelse, EU har ganske stor indflydelse på forholdene i Danmark, og når vi ændrer en traktat, så er det nogle ganske alvorlige ændringer i Danmarks relation til EU.

Derfor er det ikke ligegyldigt, om der er folkeafstemning. Det er heller ikke ligegyldigt, om der er folkeafstemning, når vi har en politisk situation, hvor et stort flertal her i Folketinget støtter markante ændringer, men hvor der er en dyb skepsis i befolkningen.

Jeg synes også, det forpligter til, at man går ud og spørger befolkningen, om man nu vil være med til det her, således at EU og vores tilslutning til EU også har en politisk legitimitet og ikke kun er en beslutning herinde. Det er ikke kun et spørgsmål om suveræniteten, det er i sidste ende et spørgsmål om, hvorledes traktaten ændrer Danmarks forhold til EU og ikke kun et § 20-spørgsmål.

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil godt sige med hensyn til folkeafstemninger, at jeg tror faktisk, at det store flertal i befolkningen synes, det er mest fornuftigt, at vi tager stilling til EU i overensstemmelse med grundlovens bestemmelser. Men det fritager jo ingen af os fra en forpligtelse til at engagere så mange som muligt i befolkningen i debatten om EU's hele udvikling: Hvordan vi placerer Danmark, så vores interesser bliver varetaget, og så vi har mulighed for at udøve den uforholdsmæssigt store indflydelse, vi som lille land har i kraft af den måde, det her samarbejde er organiseret på.

Men så vil jeg godt sige til hr. Keld Albrechtsen i al stilfærdighed, at nu gjorde han det én gang til, det der med at lægge en udvikling frem, som ikke har nogen som helst udsigter til at blive en realitet, og prøve at skyde os andre i skoene, at vi nok vil snige Danmark ind i en europæisk forbundsstat uden en folkeafstemning. Det kan for det første ikke lade sig gøre uden at anvende grundlovens bestemmelse om fem sjettedeles flertal eller folkeafstemning. Det kan jeg overhovedet ikke se for mig. For det andet er det ikke det, der kommer på dagsordenen.

EU bliver aldrig en forbundsstat i amerikansk forstand. Dertil er efter min inderlige overbevis-

ning de kulturelle, sproglige, historiske forudsætninger alt for forskellige. Det, vi er i færd med i EU, og det, som er spændende ved EU, og det, som hr. Keld Albrechtsen ikke vil synes er spændende, er at udvikle en model, som ikke har været set noget sted før i historien, som hverken er den lille nationalstat alene hver for sig eller en føderation af den art, vi har kendt andre steder på andre kontinenter nutidigt og fortidigt.

Og det er virkelig interessant, og det er meget positivt, og det er en stor udfordring, hvordan et sådant samarbejde om at varetage de opgaver, der kun kan løses fornuftigt i fællesskab, kan udformes, så det har beslutningskraft med så mange medlemmer, som EU vil få i løbet af en årrække.

Det synes jeg er en god diskussion. Vi deltager meget gerne i den, men det er ikke det samme, som at hr. Keld Albrechtsen kan tillade sig at stå heroppe og sige, at nu kommer de nok og sniger en forbundsstat igennem uden folkeafstemning. Det kommer ikke på dagsordenen, og hvis det kom på dagsordenen, så skulle det til folkeafstemning. O.k.

Så har vi en diskussion om mandatgivningen i Europaudvalget. Det er rigtigt, som fru Lene Espersen udlægger mig. Jeg vil gøre det yderste for, at vi ikke har den type af diskussioner med Europaudvalget, at der er klare linjer, at mandaterne bliver givet, og mandaterne selvfølgelig bliver respekteret. Jeg har ikke været nede i de der konkrete diskussioner. Jeg er overbevist om, der er mere end én udlægning af sagen. Jeg vil meget gerne tage kontakt med miljøministeren og arbejdsministeren. Europaudvalget skal tages alvorligt. Kun en tåbe frygter ikke Europaudvalget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at ministeren skulle være en lille smule forsigtig med at stå heroppe på talerstolen og påstå, at et flertal i befolkningen nok er enig med regeringens fortolkning af grundloven. Jeg ville i hvert fald med stor fortrøstning lægge det spørgsmål ud til befolkningens bedømmelse, om det er ministerens eller det er Enhedslistens fortolkning af grundloven, der er rigtig.

Vi så jo, hvordan det gik regeringen, da den gik til befolkningen med spørgsmålet om euroen. Her havde befolkningen mildt sagt ikke samme opfattelse som regeringen: Så det synes jeg ministeren skulle omgås med varsomhed og